Була собі Галя,
Дівчинонька-краля,
І багата, і вродлива,
Тільки дуже вередлива,-
Усякому зась.
Вона теє знала
І скрізь щебетала,
Як та пташка на просторі:
"На те,— каже,— щука в морі,
Щоб трусивсь карась".

Багатая доля,
Веселая воля,
Одна стежечку топтала,
Друга тирлич розсипала,
Куди вона йшла.
"Труси мене, хлопче,
Козаче-молодче,
Щоб намистечко бряжчало!" —
Так їй щастячко співало,
Як була мала.

Не все ж дівувати,-
Сватів стали слати;
Чорнобривка гордувала,
Гарбузами наділяла,
Соромила всіх:
Той не до любові,
Не так вуси, брови,
Той носатий, той кирпатий.
Той невдатний, небагатий.-
Не треба таких!

Весна за весною
Летіли стрілою,
Дівчинонька ряст топтала,
Загулялась, не вгадала,
Як стала марніть.
Гульня відцуралась,
З журбою спізналась,
І частенько серед ночі
Стали плакать карі очі
І серденько нить.

Чи куди б летіла,
Чи кого б просила,
Що почати, що робити,
Як самотній в світі жити,
Не знала сама.
У віконце гляне,
За ворітьми стане,
Щоб розважить свою тугу,
Чи не йтиме козак з лугу —
Нема та й нема.

Колись був слідочок —
Засипав пісочок,
Була стежечка горою,
Та глухою лободою
Вона заросла.
Сиділа, сиділа
Та й наворожила —
І якраз після Михайла
За якогось шкандибайла
Насилу пішла.

Дівчатоньки-діти,
Рожевії квіти!

Я вигадав вам брехеньку,
Щоб головку молоденьку
Звеселить на час;
А ви собі смійтесь,
За вітром не війтесь,
Щиро правдоньку шануйте
І не дуже вередуйте,-
Будуть люди з вас.
1890.